

Борис Пастернак

Във всичко искам да
прозра...

Във всичко искам да прозра
до същината.
И труд, и път да разбера,
и смут в душата.

Да вникна в миналите дни
с причини, цели,
до корена, до дълбини
и до предели.

Да хващам нишката пред мен
в съдби, събития,
да мисля, чувствам окрилен
с любов, с открития.

О, само ако можех аз,
и то отчасти,
в октави бих възпял и страст,
и всички страсти.

И беззакония, и грях,
и нежелани
злини, преследвания, страх
и лакти, длани.

Закон извел бих за страстта
и отначало
дарявал бих я до смъртта
с инициали.

Садил бих стихове край мен.
Цъфтели биха
липи сред парка подреден
в редица тиха.

Щях дъх на рози и на дъжд
в стиха да туря,
лъки, ливади и камъш,
и гръм на буря.

Успя тъй някога Шопен

да стори чудо,
села, нивя, простор зелен
побрал в етюди.

На сбъднатите тържества
игра и мъка.
Натегнатата тетива –
докрай! – на лъка.

КРАЙ

© Борис Пастернак
© 2001 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак

Публикация: в. „Литературен форум“, бр. 5 (446), 06.02. – 12.02.2001 г.

Източник: <http://slovo.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8355>]